

DE STER VAN NEDERLAND

Mijn Weg.

Ik weet niet, hoe Ge, o Heer, mij leiden zult,
Voordat Uw raad wordt uur na uur vervuld.

Ik weet niet of Uw wil mij voeren zal
Langs donkre wegen, door het diepe dal.

Of dat ik op den bergtop blij zal staan
En dankend al Uw goedheid gade slaan.

Maar als ik dalen moet langs 't donkre pad,
Houdt Gij, o Heiland, dan mijn hand gevat.

Of als ik steeds in 't stralend licht zal staan,
Wil dan, ook dan, mijn God, niet van mij gaan.

Opdat ik niet in 't donker van U dwaal'
En mij mijn vijand haastig achterhaal.

Of op der bergen top ik U vergeet,
Die mij toch 't hoogst geluk ontmoeten deed.

O God, verhoor mijn staamlend smeeken nu,
Dat, hoe 't ook ga, mijn weg mij voer tot U.

J. M. Westerbrink-Wirtz.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 23

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.
Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

»En hij liet de priesters te samen vergaderen, en zij begonnen te vasten en te bidden tot den Heere.»
Mosiah 27 : 22.

INHOUD

MIJN WEG?	door J. M. Westerbrink-Wirtz	353
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL		355
VAN DE REDACTIE:		
EEUWIGE JEUGD		360
HET VASTEN		362
VOOR JONGE OOGEN		364
DE BEST BESTEEDDE DAG	door Gilbert H. Andrews	365
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		367

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRIJKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJKSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era”

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

HET ACHTSTE geloofsartikel zegt: „Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God, in zooverre hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het woord van God.” Het voorbehoud ten aanzien van den Bijbel is een bewijs voor ons geloof, dat er vele fouten in den Bijbel staan en deze in dat opzicht dus niet onfeilbaar is. Wanneer men bedenkt dat de Bijbel gedurende vele eeuwen talloze bewerkingen heeft ondergaan, voordat het van de oorspronkelijke taal in de moderne talen werd overgezet en dat de manuscripten door zeer vele handen zijn gegaan, dan moet men wel tot de slotsom komen, dat fouten en vergissingen niet konden uitblijven, zoowel in het vertalen als in het copieëren. Doch behalve deze vergissingen, bevat de Bijbel nog fouten van veel ernstiger aard: opzettelijk aangebrachte wijzigingen n.l. Dat dit inderdaad het geval is, werd ons door goddelijke openbaring bekend gemaakt.

Voor Mozes dat gedeelte van den Bijbel schreef, wat wij thans kennen als de eerste vijf boeken, zeide de Heer tot hem:

En nu, Mozes, Mijn zoon, Ik wil tot u spreken aangaande deze aarde, waarop gij staat, en gij zult de dingen schrijven, welke Ik spreken zal.

En ten tijde wanneer de kinderen der menschen Mijne woorden als niets zullen achten en velen derzelve zullen nemen van het boek dat gij schrijven zult, zie, Ik zal een

ander verwekken aan u gelijk; en zij zullen weder voortgebracht worden onder de kinderen der menschen — onder zoovelen als zullen gelooven.

Twee maanden na de oprichting van de Kerk en nadat het Boek van Mormon kort tevoren was gepubliceerd, openbaarde de Heer, zulks in overeenstemming met Zijn belofte aan Mozes, dat Zijn woorden weder zouden worden hersteld, het wonderbaar verslag in het eerste hoofdstuk van het Boek van Mozes, hetwelk in de Paarl van Groote Waarde is opgenomen. Van omstreeks dien tijd af tot 2 Juli 1833 was de Profet bezig met het herzien van den Bijbel. Hij werd in dien arbeid dikwijls door omstandigheden van allerlei aard gestoord, niet in het minst door de haat en de vijandschap van zijn tegenstanders. Hij woonde in Harmony, toen hij de woorden van Mozes ontving, maar de vervolgingen, waaraan hij bloot stond, werden zoo hevig, dat hij zich genoodzaakt zag naar Fayette, in den staat New-York te verhuizen. In December 1830 werd Sidney Rigdon ingevolge goddelijke opdracht aan Joseph Smith toegevoegd als schrijver. (Zie L. en V. 35:20). Kort na de aankomst van Sidney Rigdon gaf de Heer vele woorden van Henoeh weer. Later in December werd den beiden mannen bevolen het werk voorloopig te staken totdat zij van New-York naar Ohio zouden gaan, met het oog

op hun vijanden. In het laatst van Januari 1831, vertrokken Joseph Smith en zijn vrouw, vergezeld van Sidney Rigdon en Eduard Partridge, naar Kirtland, waar zij den 1sten Februari aankwamen.

Den 4den Februari 1831 ontvingen de Ouderlingen van de Kerk een openbaring, waarin werd medegedeeld, dat Joseph Smith een huis moest worden gegeven om in te wonen, te vertalen en de oude geschriften van den Heer te ontvangen. Den 9den Februari openbaarde God de beloofde wet, volgens welke de Kerk zou worden bestuurd. Tevens ontving de Profeet belangrijke mededeelingen aangaande de herziening van den Bijbel.

Gij zult vragen, en Mijne Schriften zullen gegeven worden zooals Ik aangewezen heb, en zij zullen in veiligheid bewaard worden;

En het is nuttig dat gij u aangaande dezelve stil houdt, en die niet onderwijst totdat gij ze geheel ontvangen hebt.

En Ik geef u een gebod dat gij ze dan aan alle menschen zult onderwijzen; want zij zullen aan alle natiën, geslachten, talen en volken onderwezen worden.

Gij zult de dingen aannemen welke gij ontvangen hebt, die u in Mijne Schriften voor eene wet gegeven zijn, om Mijne wet te zijn tot het besturen Mijner Kerk;

En hij die overeenkomstig die dingen doet zal zalig worden, en hij die dezelve niet doet zal verdoemd worden indien hij alzoo voortgaat.

Den 7den Maart 1831, toen de Profeet bezig was met vertalen, deed God hem weten, dat hij betreffende Zijn wederkomst niets meer zou hooren totdat het Nieuwe Testament was vertaald en daarin al deze dingen zouden zijn opgenomen. Den volgenden dag begonnen zij met dat werk. Zij

werden evenwel opnieuw gewaar-schuwd, deze dingen voor de wereld verborgen te houden, totdat het den Heer zou behagen het werk ten aanschouwe van het volk en van hun vijanden te doen voleindigen. (L. en V. 45:72).

Toen de Profeet een jaar met de herziening van den Bijbel bezig was, werd hem en Sidney Rigdon bevolen naar Missouri te gaan. Met groot verlangen werd naar deze reis uitgezien, want God had beloofd, dat hij de plaats zou aanwijzen van Zion — het Nieuwe Jeruzalem. De reis, welke den 19den Juni begon, werd veilig volbracht en nadat zij door openbaring hadden vernomen, dat het graafschap Jackson het toekomstige Zion zou zijn, waren zij den 27sten Augustus weder te Kirtland terug.

In September 1831 verhuisde Joseph Smith wederom met zijn gezin, ditmaal naar Hiram in den staat Ohio. Het vertaalwerk vond met tusschenpoozen voortgang tot 1 December 1831, toen de Profeet en Sidney Rigdon voor zekeren tijd op zending werden geroepen. Hun zending werd een groot succes en tegen het einde van Januari 1832 hervatten zij ingevolge goddelijk bevel het werk der vertaling, terwijl zij tevens in den omtrek hunner woonplaats het Evangelie verkondigden. Daarna deden zij eenigen tijd lang niet anders dan vertalen, totdat het werk zou zijn geëindigd. (L. en V. 73:3—4).

Op den 16den Februari 1832, toen de Profeet en Sidney Rigdon met de herziening van het Evangelie van Johannes bezig waren, ontvingen zij een visioen van de heerlijkheid van den Vader en

den Zoon. Ook aanschouwden zij den val van Lucifer, de opstanding der rechtvaardigen en de drie graden van heerlijkheid. (L. en V. 76).

Hun vijanden lieten hen evenwel niet lang met vrede. Zij dwongen den President met zijn gezin naar Kirtland terug te keeren. Omstreeks een jaar later hervatte hij de herziening van het Nieuwe Testament, terwijl hij nog te Kirtland woonde. In zijn dagboek schreef hij het volgende :

Ik beëindigde de vertaling en herziening van het Nieuwe Testament op den 2den Februari 1833 en verzegelde dit opdat het niet weer zou worden geopend vóór het in Zion zou zijn aangekomen. (Geschiedenis der Kerk 1 : 324).

Met dit Zion bedoelde hij het pas geopenbaarde Zion in het graafschap Jackson. Vervolgens nam hij het onvoltooide gedeelte van het Oude Testament onder handen. De Profeet had kort tevoren opdracht gekregen om, wanneer hij met de vertaling van de profeten gereed zou zijn, zijn aandacht wederom aan de aangelegenheden der Kerk en de School der Profeten te wijden, welke laatste was georganiseerd ingevolge eener openbaring, in de voorafgaande maand December ontvangen. Naarmate het werk der herziening vorderde, namen de haat en de vervolgingen van den vijand ernstiger afmetingen aan. In April vergaderde de bende en beraamde plannen om alle leden van de Kerk uit het graafschap Jackson te verdrijven. Den 6den Mei ontving de Profeet een goddelijke waarschuwing om zich met vertalen te haasten. Den zelfden

dag bepaalde de Heer, dat op een stuk grond ten Zuiden van de plaats waar de Kirtland-tempel zou verrijzen (de bouw hieraan werd een maand later aangevangen) een huis moest worden gezet, waar het drukken en vertalen der Schriften zou kunnen geschieden. (L. en V. 94 : 10).

Vijf maanden na de voltooiing van het Nieuwe Testament kwam het revisiewerk gereed. Den 2den Juli 1833 schreef Sidney Rigdon een brief aan de „Broederen in Zion”. Hierin wordt de nieuwe vertaling tweemaal genoemd. Eerst zeide hij :

Wij zijn uitermate vermoeid tengevolge van onze werkzaamheden en den druk waaronder wij moeten arbeiden. Wij beëindigden heden de vertaling der Schriften, waarvoor wij onzen Vader in den Hemel zeer dankbaar waren . . . (Geschiedenis der Kerk 1 : 368).

Later zeide hij :

Na de vertaling van den Bijbel eenige uren geleden te hebben beëindigd, weten wij onzen tijd niet beter te kunnen gebruiken en dit gebruik aanvaardbaarder te maken in de oogen van God dan door te trachten in deze laatste dagen Zijn Zion op te bouwen. (Geschiedenis der Kerk 1 : 369).

De Profeet Joseph Smith en Frederick G. Williams, het andere lid van het Eerste Presidentschap, plaatsten hun handteekeningen onder die van Sidney Rigdon. De profeet was toen 28 jaar oud.

De gevoelens van haat jegens de Heiligen waren intusschen hand over hand toegenomen en den 20sten Juli kwam een anti-Mormoonsche bende bijeen te Inde-

pendence om de Mormonen uit het graafschap Jackson te verdrijven. Het huis van W. W. Phelps, waarin de drukkerij van de Kerk was ondergebracht, werd met den grond gelijk gemaakt, terwijl de drukpers en de lettertypen door de bende werden gestolen. De vervolging werd zoo hevig, dat den 7den November ongeveer twaalf honderd vluchtelingen aan den oever van de Missouri bijeen waren, wachtende om te worden overgezet.

De Profeet was van plan om de geïnspireerde herziening der Schriften in de drukkerij van de Kerk te Zion te doen drukken. Met het oog hierop had hij den 2den Februari 1833 te Kirtland de herziening van het Nieuwe Testament verzegeld, om het niet weer te doen openen alvorens deze in Zion zou zijn aangekomen. Sommigen der Heiligen in Zion waren het oneens over de vraag of deze revisie al dan niet in afleveringen zou verschijnen. In een schrijven van 21 April zeide de Profeet tot hen :

„Het is niet de wil des Heeren, dat eenig gedeelte van de Nieuwe Vertaling in „De Ster” wordt gedrukt, maar wanneer het wordt gepubliceerd, wordt alles tegelijk aan de wereld gegeven, in één deel, en het Nieuwe Testament en het Boek van Mormon zullen tezamen worden gedrukt. (Geschiedenis der Kerk 1 : 341).

De Heiligen zagen met groot verlangen naar het verschijnen van het werk uit. Den 4den Juni informeerde W. W. Phelps er weer naar. De Profeet antwoordde hierop acht dagen vóór hij de

revisie van den Bijbel terzijde legde. Hij gaf dit veelbeteekenende antwoord :

Wat het drukken van het Nieuwe Testament betreft: Dit kan niet geschieden voor wij in staat zijn dit zelf te doen en wij zullen dit doen zoodra de Heer dit toestaat. (Geschiedenis der Kerk 1 : 365.)

Gedurende den volgenden zomer namen de vervolgingen toe en het drukken werd hierdoor onmogelijk gemaakt, doch de Heiligen geloofden, dat het maar een kwestie van uitstel was en dat het werk zou worden volbracht, zoodra de gelegenheid daar was. In ieder geval werden de noodige voorbereidingen voor het drukken getroffen, vijandschap, terrorisme en andere moeilijkheden in de Kerk ten spijt. In den avond van den 11den Januari 1834, vereenigden Joseph Smith en verschillende andere ouderlingen zich in gebed om den Heer eenige gunsten af te smeeken. Een van die gunsten was :

Dat de Heer de drukpers zou beschermen, opdat deze uit de handen van booze menschen zou blijven, ons middelen zou zenden om Zijn verslag, ja Zijn gansche Evangelie verder te verspreiden, dat allen het zouden mogen hooren, ook dat wij Zijn Schriften zouden mogen drukken en dat Hij hun, die met het drukken waren belast, voldoende wijsheid wilde schenken, opdat het werk ongestoord mocht voortgaan en de oogen der menschen mochten worden geopend, opdat zij de waarheid zouden zien (G.d.K.2:2,3).

Twee bepaalde openbaringen werden van den Heer ontvangen, dat de Schriften moesten worden gedrukt. De eerste, gegeven den 23sten April, bevatte een uitzetting van de Vereenigde Orde en hield tevens het volgende bevel in :

„om u te organiseeren en Mijn woorden te drukken, de volheid Mijner Schriften, de openbaringen, die ik u heb gegeven en die, welke Ik u hierna van tijd tot tijd zal geven. (L. en V. 104 : 58).

De tweede openbaring kwam zeven jaar later, toen de Heiligen te Nauvoo verblijf hielden. Ten aanzien van William Law zeide de Heer :

Indien hij Mijnen wil doen wil, zal hij voortaan naar den raad van Mijnen dienstknecht Joseph luisteren, en met zijn rente de zaak der armen ondersteunen, en de nieuwe vertaling van Mijn heilig woord voor de inwoners der aarde uitgeven.

Gedurende het kommervolle tijdperk tusschen deze beide openbaringen was het onmogelijk den Bijbel te herdrukken. Toen de Heiligen eenmaal te Nauvoo waren gevestigd, stelden zij wederom pogingen in het werk de Geïnspireerde Herziening te publiceren. Het Eerste Presidentschap der Kerk verklaarde :

„In de uitbreiding van het Koninkrijk zijn begrepen het drukken en verspreiden van het Boek van Mormon, Leer en Verbonden, Gezangenboek en de nieuwe vertalingen van de Schriften. (Ge-

schiedenis der Kerk 4 : 187).

Verscheidene andere, overeenkomstige verklaringen in de Geschiedenis der Kerk door den Profeet Joseph Smith toonen aan, dat er groote activiteit werd ontwikkeld om de noodige gelden voor een spoedige publicatie dezer werken bijeen te krijgen. Aangezien de Heiligen in dien tijd bezig waren met den bouw van den Nauvoo-Tempel, waren hun inkomsten beperkt. Desondanks werden het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en het Gezangenboek opnieuw gedrukt. De nieuwe vertaling van den Bijbel zou daarna volgen. De moord op den Profeet te Carthage, 27 Juni 1844, verhinderde de uitvoering van dit laatste. Nadat zij den schok van het martelaarschap eenigszins te boven waren gekomen, keerden de Kerkautoriteiten tot hun arbeid terug. De belangstelling in het revisiewerk van den Profeet was niet verflauwd, hetgeen uit de mededeeling van Brigham Young blijkt :

„. . . Ouderling Willard Richards verzocht aan Emma Smith, weduwe van den Profeet, om de nieuwe vertaling van den Bijbel. Zij zeide, dat zij niet in een stemming was om ze af te staan op dat oogenblik. (Geschiedenis der Kerk 7 : 260).

De manuscripten bleven tot 1866 onder berusting van Emma Smith, waarna zij ze afstond aan een publicatie-commissie van de Ge-reorganiseerde Kerk. De Profeet had er echter voor gezorgd, dat van de manuscripten een afschrift was gemaakt. Dat afschrift werd door de pioniers naar Utah mededeeld. (Zie vervolg blz. 364).

1 DECEMBER 1940

VAN DE REDACTIE

EEUWIGE JEUGD

HET IS EEN oude bekende klacht dat de jeugd zoo snel voorbij gaat, zoo snel dat men zich haast niet bewust is van de waarde van dezen tijd welke als een roes voorbij gaat. Ook in Gods woord wordt er op gewezen: „De dagen des menschen zijn als het gras”, enz. Het is een feit dat vast staat, het leven is kort, dus de jeugd is nog korter.

Wat doet ge met dit feit? Wat denkt gij er van? Menigeen is spoedig klaar met zijn antwoord.

„De jeugd is kort, men moet den beker ledigen terwijl ze bruist; de roos plukken als zij bloeit.”

De korte duur der jeugd moet dan gelden als vrijbrief voor het soms lichtvaardigste leven.

„Laat ons vroolijk zijn en goedsmoeds, want morgen zijn wij oud.”

Wanneer we doordrongen zijn van het feit dat de dagen der jeugd heilig zijn, zullen we zoo niet denken.

Jeugd is lente, daarom zouden we vooral blijde zijn in onze jeugd. God vervult niet voor niets de lente met lust en vreugde, alles juicht en zingt, maar... het voorjaar is ook zaaitijd, waar in de lente niet gezaaid is, kan in den zomer niets groeïen, en in den herfst heeft men geen oogst.

Laten we ook niet medegaan met hen die zonder nadenken en koud hun jeugd zien voorbij gaan, niet eens voelen dat zij jong zijn en bij het vlieden van hun jonge dagen, de schouders ophalen en

zeggen „wat zal men er aan doen, het is werelds loop.”

Neen, een betere, hoogere gedachte moet onze ziel in de lente van ons leven vervullen” ik wil mijn jeugd vasthouden, zij zal mij begeleiden tot in den dood.”

„Wat heilig is, mag niet vluchtig zijn. Is mijn jeugd heilig, dan moet zij ook langer duren dan een oogenblik.”

Die gedachte lijkt stout, maar zij berust op waarheid. Wij kunnen niet verhinderen dat er steeds weer een jaar bij komt, dat we minder vlug, misschien wat zwakker worden. Maar inwendig, hoe is het inwendig met ons?

Een nog krachtig, vurig grijsaard, zeide eens, toen men hem vroeg hoe het kwam dat hij nog zoo geestdriftig was: „Woont de geest in het vleesch, of is zij er mede één, zoodat ze ook een mummie wordt als het lichaam verstijft?”

Is dit het leven des geestes? Kan men zich alleen jong voelen als men jong van jaren is?

Neen, er is een groot verschil in het dragen van jaren. Er zijn menschen die niet willen weten dat ze ouder worden en met aanstellerij en kunstmiddelen de jeugd nabootsen; lukt dit niet langer, dan zijn ze stokoud. Zij begrijpen de jeugd niet en knorren en zuchten dat het in hun jeugd toch beter was.

Een ander drukt ook wel de last der jaren op de schouders,

maar is frisch en helder van geest gebleven. Wat de harten der jeugd beweegt, vindt weerklank in zijn gemoed, maar kalmer, gematigder. Het vuur is niet gebluscht, want wanneer iets zijn ziel vervult, vloeien de woorden van geestdrift over de lippen en de oogen stralen met den glans der jeugd.

Wat heeft hem zoo jong gehouden? Komt het omdat hij het altijd zoo goed heeft gehad, geen strijd heeft gekend, geen krachten behoefde te verspillen?

Hoe dikwijls is een feestavond prettiger na een dag van arbeid, het avondrood schooner na een stormachtigen dag?

En omgekeerd, hoe vaak staat een verdrietige ouderdom aan het eind van een zorgeloze jeugd vol genot?

Neen, het geheim van de eeuwige jeugd ligt in iets anders, het ligt binnen in den mensch. Hij heeft in zich iets eeuwigs, dat boven de wisseling van de jaren is verheven, en niet door de tand des tijds wordt aangerand.

Wat is nu dat kleinood, dat zulk een verjongende kracht op den mensch uitoeft? Van nature is het een ieder eigen, zoo zeker als zijn geest een deel is van het onsterfelijke leven van God.

Ja, 'onze geest, die lichtstraal van Gods heerlijkheid is het; die zin en aandrang voor het eeuwige, Goddelijke, ideale — dat is het wat de wisseling der tijden weerstaat, dat is het element der jeugd in ons.

Een ieder heeft deze aandrang in zich, maar niet een ieder kweekt ze aan, niet een ieder geeft de ziel wat haar toekomt, dit is de

reden dat niet een elk in staat is jong te blijven.

Het is van belang om juist in de jeugd den grondslag der eeuwige jeugd te leggen. Als we onzen tijd, onze kracht, onze belangstelling alleen wijden aan wat de tijd medebrengt, aan het genot van het oogenblik, aan onnutte vermaken, aan vroolijkheid en gemak en wanneer wij daardoor natalig zijn in het aankweken van lust en verlangen naar het eeuwige en hemelsche, dan kan het niet anders of de jeugd gaat met de jonge jaren voorbij en de ouderdom wordt eenzaam, verlaten, vreugdeloos en treurig. Kweeken wij echter in onze jeugd den zin voor het eeuwige en onvergankelijke aan, maken wij er een gewoonte van om onze grootste vreugden en beste krachten te putten uit hetgeen tot den geest behoort, uit het gebied dat onzichtbaar is en boven den tijd verheven, dan zullen vreugde en opgewektheid, veerkracht en frischheid van geest ons van onze jeugd af begeleiden naar den ouderdom en het hoofd kronen met onvergankelijke jonkheid.

Zoo is het bekende feit te verklaren, dat zij die voor genot leven zoo spoedig verwelken, niet slechts uiterlijk, maar ook innerlijk. terwijl menschen die zich naar een ideaal richten hun frischheid van geest tot in hoogen ouderdom behouden. De idealen zijn het die jong doen blijven, de idealen van het ware, het goede, het waarlijk schoone en edele.

T. C. H.

HET VASTEN.

Is niet dit het vasten, dat ik verkies; dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt? Jesaja 58 : 6.

Velen zal het ongetwijfeld vreemd in de ooren klinken, wanneer gezegd wordt, dat vasten een vreugde is. Het is onverbreekbaar met het Evangelie verbonden. Dit door God gegeven plan, het eenige, dat voor de menschen op aarde geschikt is om hen op deze kleine planeet in vrede en harmonie met elkander te doen leven, leert ons ook, dat het te dien einde noodzakelijk is op geregelde tijden te vasten. En niet alleen op geregelde tijden, ook wanneer de omstandigheden zulks wenschelijk of noodig maken. Indien wij de bedoeling van het vasten goed begrijpen en den geest, die met de onthouding van voedsel gedurende zekeren tijd gepaard dient te gaan, met ons hebben, dan is de vastendag geen kwelling, doch inderdaad een vreugde. Wat ook de bedoeling is, want in het Evangelieplan is niets opgenomen, dat tot kwelling dient. Het is een universeel plan, op onbegrensde Liefde gebaseerd. Het is dan ook een feit, dat zij, die het vasten in den juisten geest beoefenen, kunnen getuigen, dat dit voor hen niet alleen geestelijk een weldaad is, doch ook lichamelijk. Wat dit laatste betreft, moge hier worden volstaan met de mededeeling, dat vele medici tegenwoordig het periodiek vasten als een uitstekende gezondheidsmaatregel ten aanzien der spijsverteringsorganen beschouwen. Waarin zij groot gelijk hebben, want de ervaring leert dat. Wat overigens de stof-

felijke waarde van het vasten aangaat: zooals dit in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is ingesteld, werpt het tevens groote financiëele voordeelen af. Een enkel voorbeeld moge dit duidelijk maken. Wij verplaatsen ons daartoe in gedachten naar Salt Lake City, daarheen dus, waar groote groepen Heiligen verzameld zijn en het goede Hollandsche spreekwoord „Vele kleinen maken één groote, beter tot zijn recht komt dan in een kleine gemeenschap.

Zooals ge weet, vast ieder lid, die het ernstig met de geestelijke zijde van zijn leven meent, elken eersten Zondag van de maand. Hij of zij slaat twee maaltijden over en datgene wat aldus wordt bespaard, wordt in geld of in natura aan de Kerk afgedragen.

Welnu, veronderstel, dat duizend gezinnen den vastendag houden. (Duizend is voor Utah natuurlijk maar een klein getal). Laat gemiddeld per gezin door het overslaan van twee maaltijden tachtig cent worden bespaard, dan beteekent dit, dat alleen aan vastengaven voor die maand achthonderd gulden voor hen, die niet hebben, beschikbaar komt.

Doch het vasten brengt niet alleen groote lichamelijke en stoffelijke zegeningen met zich. De geestelijke zijn van nog grooter waarde. Ik zeide zoeven, dat men niet alleen op gezette tijden behoorde te vasten, maar ook, indien de omstandigheden dit noodig maak-

ten. Die omstandigheden kunnen zijn: smart en droefheid of behoefte aan leiding en wijsheid. Een goede manier om met Gods geest in harmonie te komen, ten einde troost of leiding te kunnen ontvangen is vasten. Jezus zelf geeft ons hierin het voorbeeld. De Bijbel leert ons nog meerdere

Jezus predikt het Evangelie van naastenliefde.

voorbeelden over de zegeningen van het vasten, door Gods dienstknechten ondervonden. En niet alleen de Bijbel, ook het Boek van Mormon.

Zoo lezen wij b.v. in Jozua, dat hij en zijn mannen den geheelen dag niet aten, doch voor de Ark in het stof lagen, na de nederlaag, hun door Ai toege-

bracht. (Jozua 7 : 6). David vastte, toen zijn kind ziek was. (II Sam. 12 : 16). Mozes vastte veertig dagen op den berg Horeb. Elia vastte een overeenkomstige periode, gelijk ook Jezus deed, vóór Hij Zijn zending aanving. Alma vastte twee dagen en nachten, bad en werd genezen van de ziekte, die hem had aangegrepen. (Mosiah 27 : 22, 23). Alma vastte en bad vele dagen lang om een getuigenis van de waarheid te ontvangen. (Alma 5 : 40).

Deze voorbeelden kunnen gemakkelijk door vele andere worden aangevuld. Zie b.v. verder II Cor, 6 : 5, Matth. 6 : 16-18, Jesaja 58 : 3-8.

Het vasten is derhalve o.a. een middel om een getuigenis der waarheid te verwerven voor hen, die deze niet bezitten en voor hen, die zich wel in het bezit daarvan verheugen, om deze te versterken. Het is dan ook met een wijs doel, dat de getuigenisvergadering samenvalt met den vastendag. Laat ons dan ook dezen vasten-Zondag gebruiken om van Gods goedheid te getuigen en den armen te gedenken. Laat ons van iederen Zondag een vasten-Zondag maken, door ons van arbeid te onthouden, ons voedsel in eenvoud te bereiden en te nuttigen en onzen aandacht voornamelijk aan de geestelijke zijde van het leven te wijden.

* * *

Elken steen die men gebruikt
Om een huis te bouwen,
Moet zijn lot eerst ondergaan,
Moet eerst zijn behouwen.

Vaar jonge Oogen

Hoe beminnen wij Jezus?

De dochter van een officier, die zijn standplaats had in het verre Westen vertelde het volgende:

„Wanneer Indianen het Evangelie hebben aangenomen, zijn zij zeer stipt in het naleven ervan.

Dicht bij ons fort leefde een oude Indiaan Tassorah geheeten. Ik was nog jong en zeer onstui- mig. Ik was bezig mijn pony te berijden, deze was een beetje on- willig en ik sloeg het paardje ver- scheidene malen. De oude man zag dit en bleef staan.

„Welke woorden van Jezus heb ik wel eens gelezen.” zeide hij ernstig. „Als gij uw broeder niet bemint dien gij gezien hebt, hoe kunt gij dan God liefhebben dien ge niet gezien hebt?”

„Dat paardis mijn broeder niet,” zeide ik toornig.

De oude man legde zijn hand op het hoofd van het paardje en draaide dit naar mij toe. De oogen

waren vol van angst.

„Is God zijn Schepper niet? Moet Hij niet voor hem zorgen?”

Ik voelde mij beschaamd bij de les die deze Indiaan mij gaf.”

Iemand vertelde van een jong meisje dat een zeer edel karakter bezat. Zij was geliefd door een ieder met wien zij in aanraking kwam. Het kwaad scheen op haar reinen geest geen invloed te heb- ben. Na een poosje werd ze ziek en stierf.

Om haar hals droeg zij altijd een medaillon. Immer onttrok zij zich schertsend aan den drang van haar vrienden die wilden weten wat zich daarin bevond.

Nu na haar dood werd het ge- opend en het toonde het gelaat van Christus, met het onderschrift: „Dien ik nimmer gezien heb, be- min ik”.

Hoe beminnen wij Jezus?.....

* * *

De geïnspireerde herziening van den Bijbel

(Vervolg van blz. 359)

genomen en bevindt zich thans ten kantore van den Kerk-historicus. In 1867 publiceerde de Ge- reorganiseerde Kerk het manu- script eerst onder den titel *Heilige Schriften* en in 1893 liet zij het Boek van Mormon en het Nieuwe Testament tezamen drukken, me- nende door aldus te handelen, de geboden des Heeren te gehoor- zamen, dat het Boek van Mormon en het herziene Nieuwe Testament in één deel moesten verschijnen.

De Profeet had echter nar- drukkelijk verklaard, dat het druk-

ken van de Nieuwe Vertaling „niet kan geschieden tenzij wij het zelf zouden kunnen, en dat zullen wij doen, zoodra de Heer dit toestaat.” Zijn geheele moeilijke en bedreigde leven door heeft hij geen gelegenheid gehad de publi- catie op zich te nemen. Om die reden heeft de Kerk geen volmacht verleend de revisie van het Oude en het Nieuwe Testament het licht te doen zien, behoudens voor die gedeelten, die in de Paarl van Groote Waarde voorkomen.

(Wordt vervolgd).

DE BEST BESTEED E DAG!

door Gilbert H. Andrews.

John Campbell ruimde zijn lessenaar op en was van plan het schoolgebouw te verlaten, toen een keurig gegolfd blondharig hoofd in de deuropening verscheen.

„Is de geachte burger van de Centrale school bezet?” vroeg een lachende stem.

„Ja dat ben ik, riep John, terwijl hij opsprong, maar kom er in Gwen, voor jou spaar ik wel vijf minuutjes.”

Het jonge meisje ging tegenover hem zitten en zeide: „Ik wilde je vragen of je aanstaande Zondag bezet was? Wij zijn van plan een pic-nic te houden. Wij gaan met de auto's zoo ver als wij kunnen en wandelen verder naar het mooie uitzicht op de Call Berg. We eten daar en gaan tegen den avond terug. Zin om te gaan?”

„Dat is te zeggen, het lijkt me wel, maar....”

„Maren? Ja als jij een andere tijd wil gaan. Wij dachten dat je wel graag mee zou gaan. Zij stond half uit haar stoel op.

„Blijf zitten.” besliste John. „Ik verzeker je dat ik gaarne van de partij zou zijn, maar ik dacht er aan dat het Zondag was, en....”

„Natuurlijk is het Zondag. Dat is de reden waarom wij gaan. Op iedere andere tijd zijn er een of meer bezet. En dan, wat zouden we moeten doen als we geen wandelingen hier of daar heen maakten?”

Wel, er is Zondagschool en vergadering”, zeide John. Hij lachte een weinig verontschuldigend.

„O, o! Een bloedverwant van Samuel of Daniël, begrijp ik?” plaagde het charmante meisje hem. „We kunnen altijd naar de Kerk gaan, John. Als het koud is bijvoorbeeld. En dan, geen van de lui gaat ter kerk als het warm is, zij moeten overal elders heen.

John gaf geen antwoord. Hij herinnerde zich de waarschuwingen van zijn ouders betreffende Paaschuitstapjes en Zondagzwemclubs. Als zendeling had hij vaak over dit onderwerp gesproken.

Maar ja, dit nu was een geheel verschillend leven. Hij moest met iedereen vrienden blijven. En daar was nu die jonge dame en de rest van haar club, die hem zoo hartelijk verwelkomd hadden toen hij in de stad aankwam, alsof hij een van de hunnen was. Hij was iets schuldig aan deze jonge mensen.

„O.K. zeide John. Ik ga mee, en dank voor de invitatie.”

„Vergeet je fototoestel niet mee te brengen” riep Gwen nog; er zijn prachtige uitzichten om te nemen, Ik breng de lunch voor ons beiden mee.”

John sloot de schooldeur en ging de straat op naar zijn kosthuis. Hij zat met die Zondagschoolklas, die de President hem had gegeven toen hij voor het eerst kwam. Hij had zijn best gedaan verschillende jongens die veel verzuimden te animeeren om de Zondagschool geregeld te bezoeken. Hij had succes gehad en voelde dat hij de laatste Zondagen veel had bereikt in zijn klas. Drie jongens waren naar

hem toegekomen en hadden hem verteld dat ze de lessen bij hem buitengewoon prettig vonden. Nu moest hij een ander zien te vinden die voor deze eene keer zijn klas overnam. Misschien zou een van de andere leeraren er wel voor te vinden zijn. Wellicht die weduwe, ze had twee kinderen dus zou wel nergens anders heen gaan.

Het was een gezellige, zorgeloze groep jonge mensen, die om ongeveer 10 uur Zondagsmorgens John opwachten. Hij trachtte de mensen die naar de Kerk gingen niet te zien. Hij zag sommige jongens van zijn Zondagschool klas huppelend naar het wardgebouw gaan. Ach ja, ze waren toch in goede handen. Mevrouw Pierce was een fijne leerares.

De groep was al spoedig onder het gezang van vroolijke liederen op de plaats waar ze de auto's zouden achterlaten en verder te voet gaan. Een uur later namen ze onder een mooie groep dennen rust terwijl ze een prachtig uitzicht bewonderden.

„Zou je nu nog liever naar de Zondagschool gegaan zijn?“ vroeg Gwen, terwijl ze naast hem kwam zitten en een hand op zijn arm legde.

„Nee, zeker niet,“ antwoordde hij, maar het scheen hem toe alsof zijn stem niet erg overtuigend klonk. „Ik geniet hier reusachtig.“

„Zoo, dus je vindt het hier ook zoo fijn,“ zeide Gwen. John gaf geen antwoord. Bij het verder wandelen deed hij heel erg zijn best om met de anderen mede te lachen en pret te maken.

„Zoo gaat het veel beter,“ zei Gwen, toen ze een oogenblik alleen waren.

Het was juist etenstijd toen ze de uitzichttoren bereikte die boven de dennen uitstak en hen een groots uitzicht beloofde. Ze waren echter allen te moe en te hongerig om daar direct van te genieten. Ze namen nu hun verdiende rust en deden ook de inwendige mensch terdege te goed.

Na de lunch, gingen ze in groepjes van twee of drie naar de toren en beklommen de zestig trappen om het rondom gelegen land te zien. Ze namen allerlei kiekjes van elkaar op de toren en één trachtte zelfs het kleine torentje dat ver weg beneden lag en dat zij in hun woonplaats hadden achtergelaten, te nemen. Zoo ging de dag voorbij — maar John voelde een opluchting toen ze de thuisreis aanvaardden.

„Hallo, mijnheer Campbell.“

John draaide zich om en zag een van zijn Zondagschooljongens over de heg van een tuin kijken.

„Hallo, Harry. Hoe was het op de Zondagschool van morgen?“ Hij voelde zich gedwongen deze vraag te doen.

„O, niet zo erg“, antwoordde de jongen.

„Wel, aanstaande Zondag ben ik er weer hoor, en . . .“

„O, maar wij zijn er niet, we gaan naar de bergen, naar die uitzichttoren, een fijne tocht zal dat worden.“

„Ik zal je wat zeggen, Harry.“ Hij ging dichtter naar de jongen toe. Laten we morgen na schooltijd een plannetje maken voor de heele klas, voor Zaterdagmiddag. We kunnen naar de bergen gaan als jullie zin hebt. Een Zondag wilde ik je allemaal in de klas hebben want ik heb een speciaal plannetje voor jullie bedacht.“

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen.

Op Zondag 24 November j.l. werd te Gouda de Ouderlingen L. Pleizier en G. T. Riebeek, resp. als president en le raadgever, met een woord van dank voor hun werkzaamheden, eervol ontslagen.

Aangesteld.

Als president van de gemeente Gouda werd op Zondag 24 November j.l. aangesteld Ouderling G. F. Riebeek.

Inzegening.

Te Delft werd door Ouderling L. Verburgh den 3en November 1940 ingezegend Petronella Louise, dochter van Hendrik Jacobus Halve en Louise Herbert.

Overleden.

Op 15 November 1940 overleed Zuster Marijtje Herbert-van Beekum,

in den ouderdom van 67 jaar. Op Dinsdag 19 November werd zij op de Alg. Begraafplaats te Nootdorp ten grave gebracht.

Op Zondag 24 November j.l. werd in de vergaderzaal te Delft een rouwdienst gehouden, waar vele familieleden aanwezig waren.

Haagsche Zangkoor.

Dit nog zeer jonge zangkoor heeft zeker een goed werk gedaan door zich niet alleen in de gemeente Den Haag te laten hooren, maar ook in andere gemeenten hun lofliederen te zingen.

Zondag 24 November j.l. gaven zij hun gewaardeerde medewerking in de gemeenten Gouda en Utrecht. Er werd keurig en zuiver gezongen, en velen genoten van de inspireerende liederen.

Wij hopen, dat er nog vele gemeenten zullen zijn, die met een bezoek van het Haagsche Zangkoor vereerd zullen worden.

* * *

LEER MIJ BIDDEN.

Toen ik onder Moeders vleug'len
Liefde en verwarming vond
En de leiding van mijn Vader,
Mij als kind, terzijde stond,
Bad ik trouw tot God.

Toen ik na mijn jong'lingsjaren,
Door mijn werk soms werd geëerd
En ik fier en vol vertrouwen,
Naar de toekomst stond gekeerd,
Bad ik trouw tot God.

Toen ik na volbrachte studie,
Blij de school verlaten had,
En mijn eerste schreden zette
Op het onbekende pad,
Bad ik trouw tot God.

Toen ik alles had ontvangen,
Zegeningen klein en groot
En niet dacht meer aan de Vader,
Die mij zóóveel rijkdom bood,
Bad ik *niet* tot God.

Toen was ik dien God vergeten
Door mijn Ouders mij verteld,
Moge ik Hem weder vinden,
't Zij door liefde, of geweld.
Leer mij bidden God!

Jebe.

Aan hen, die »DE STER«

niet zelf ontvangen.

Aan die leden dus, die op ons halfmaandelijksch tijdschrift niet geabonneerd zijn, worden deze woorden gewijd.

Waarom, zoo vraag ik u, zijt ge eigenlijk niet geabonneerd op de eenige lectuur, die de Kerk in Nederland op haar terrein u in uw eigen taal te bieden heeft?

Staat de inhoud u niet aan?

Ge hebt gelijk, als ge zegt, dat deze geen groote litteraire waarde heeft, noch uitmunt door veelomvattendheid en uitgebreidheid, maar

acht centen is hij toch wel waard?

Twee gulden per jaar, dat is vier centen in de week!

De prijs kan dus onmogelijk een bezwaar zijn.

Waar vindt u elders een boekje van 16 bladzijden, waarvan elk van die bladzijden niet meer kost dan één halve cent?

Wij zijn overtuigd, dat wat op zoo'n bladzijde staat, meer waard is dan dat.

**Komaan, onge-„Sterd“ medelid, sluit u bij de
geabonneerden aan!**

U bevoordeelt uzelf en werkt op deze wijze mede aan de instandhouding van ons onmisbaar tijdschrift.

Opgaven zenden:

Nederl. Zending, Laan van Poot 292 - Den Haag.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Dec.

AVONDMAALSVERS

Ter vergeving onzer schuld,
Werd Jezus dierbaar bloed geplengd,
En daarom gaf hij met geduld,
Het offer, dat ons 't leven brengt.

Jesaja 53:2: „Want Hij is als een rijtje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde“.